No. 102. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 25 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— Een dagblad van Canterbury verhaalt een voorbeeld welke dikwerf de verbeelding op het menschelijk leven uitoefent. Eene dame ging, over zee, met eene harer zusters naar Ramsgate. Zij wist niet, dat het vaartuig alsdan North-Foreland voorbij moest varen, eene plaats welke in slecht weder als zeer gevaarlijk te boek staat. Toen het vaartuig op de hoogte van de Kaap gekomen was, viel de dame, aan wie een der reisgenooten de onvoorzigtigheid had haar dezelve aan te toonen, in flaauwte, en achterover. Men bragt haar alle mogelijke hulp toe, maar alles te vergeefs; nog denzelfden dag stierf zij aan de gevolgen van den schrik.

— De werking der electriciteit op de metalen biedt nog steeds veel duisters. In het vorig jaar heeft men eene zonderlinge verandering waargenomen bij eene klok, gedurende een zwaar onweder in het Engelsch graafschap Lurrey. In de maand Augustus namelijk van dat jaar is het uurwerk op eenen klokkentoren stil blijven staan, nadat eene zware donderbui over het graafschap had gewoed, doch zonder dat de toren of het uurwerk onmiddelijk door den bliksem getroffen zijn geworden. Na het onweder heeft men daarop bespeurd, dat de klok, die wegens haren fraaijen klank eene zekere vermaardheid had verkregen, een dieperen doch tevens zeer onaangenamen toon had bekomen. Van zelf is echter dit gebrek verdwenen, en heeft de klok van lieverlede haren vorigen toon weder aangenomen. Eenige dagen later is eene tweede donderbui over den klokkentoren gegaan, welke, zonder echter het uurwerk te doen stilstaan, dezelfde uitwerking heeft gehad op de klok. Ditmaal is echter die uitwerking blijvende geweest, daar tot op heden de klok niet weder van het gebrek bevrijd geworden is. Men weet niet, waaraan deze verandering is toeteschrijven. Vele natuurkundigen hebben de klok onderzocht en allen zijn van meening, dat door een electrischen stroom verplaatsing van de zamenstellende deelen der klok is teweeggebragt. Hoe zich dit echter kan hebben toegedragen, is ten eenemale onbekend.

— Westersche zeden uit een oostersch oogpunt beschouwd. — De Oosterlingen, die van tijd tot tijd Europa bezoeken, beginnen thans hunne reisindrukken openbaar te maken. Zoo zijn onlangs twee boeken van dien aard te Londen verschenen, een van de drie Perzische prinsen en een van eenen Hindu. De beschrijvingen dezer vreemden over ons gezellig verkeer, dat zoo zeer van het hunne verschilt, bezitten iets zeer aantrekkelijks. Zoo verhalen b. v. de Perzen: Het was de laatste dag, waarop *Taglioni*, de lievelingsdanseres der Franschen, te Londen dansen zou, en een vriend die ons begeleidde, vroeg ons, hoe ons de dans beviel. Hij zelf was verrukt daarover. Wat ons betreft, wij vonden dien vrij onbelangrijk en waren niet weinig verwonderd te vernemen, dat deze danseres, zoo dikwijls zij optrad, 150 guinjes ontving. 150 guinjes voor eene vrouw, die langen tijd op één been staat, even als eene gans, dan een been regt voor zich uitsteekt, drie- of viermaal in de rondte draait, zich zoo diep buigt alsof zij wilde gaan zitten en dan van het eene einde van het theater naar het andere springt, alles in minder dan een uur." In eenen hoogen graad had het de reizigers verwonderd, dat bij het trouwen de heeren vóór alles vroegen, of het meisje geld had. « Want," voegen zij er bij, « in alle landen van Azië beschouwt men eene vrouw, die ongehuwd leeft, nadat de gewone tijd van trouwen verstreken is, als eene heilige, en er zijn er weinige. In Engeland echter moeten de Oosterlingen zich verwonderen; want er zijn er dáár duizenden zulke heiligen, dat is ongehuwde vrouwen op hoogen leeftijd, die alle mejufvrouw heeten en zich als jonge meisjes kleeden. Dikwijls was ik in groote verlegenheid, wanneer ik eene oude, eerwaardige dame mejufvrouw moest noemen, even als een jong meisje, dat hare kleindochter had kunnen zijn."

FRANKRIJK.

PARIJS, den 19. Augustus. Eene verschrikkelijke en ten uiterst stoute misdaad is in deze hoofdstad gepleegd geworden. Mevrouw de hertogin *van Praslin*, dochter van den maarschalk *Sebastiani*, oud 40 jaren en moeder van negen kinderen, was hier afgestapt, om des anderendaags de prijsuitdeeling in een pensionaat bij te wonen, in hetwelk verscheidene harer kinderen besteed zijn. De hertogin, door de reis en de hitte vermoeid, was vroeg te bed gegaan; hare kamenier sliep op eene bovenkamer. Om half vijf ure 's morgens werd dit meisje gewekt door de kamerbel, en zich haastig kleedende, ijlde zij naar boven. Daar trof haar een ijsselijk schouwspel: het vertrek was vol wanorde, op de vloer lag een plas bloed en in het midden de rampzalige hertogin, aan de keel had zij eene wijde wonde, in welke men drie vingers zou hebben kunnen steken; aan de borst had zij twee andere diepe wonden, en de kleine vinger der regterhand was bijna afgesneden. Deze verschillende wonden scheenen gemaakt te zijn door een breed en dubbelsnijdend lemmer. Het lijk was nog warm. De spoedig aangewende kunstmiddelen waren vruchteloos; de hertogin bezweek eenige oogenblikken daarna, zonder zelfs haar bewustzijn te hebben wedergekregen. Ondertusschen had de kamenier, eer dood dan levend, het gansche huisgezin in rep en roer gebragt. De dienstboden en huisgenooten kwam toegesneld. Het hartscheurend tooneel van droefheid hetwelk toen plaats had, laat zich niet beschrijven. De hertog *van Praslin*, wiens vertrek slechts door een kamertje van dat der hertogin was gescheiden, stortte schreijende op het zieltogend lijk zijner echtgenoote.

Uit een eerste onderzoek is gebleken, dat er niets gestolen was, en dat er geen spoor van braak of inklimming bestond. Daarenboven gaf alles in de slaapkamer te kennen, dat het slagtoffer, alhoewel in den slaap verrast, aan den moordenaar eenen hevigen wederstand had geboden: een tafeltje was omgeworpen en de voorwerpen, welke er hadden opgestaan, lagen op den vloer; de stoffe, de wanden van den muur bekleedende, droeg sporen van eene bebloede hand, zoo wel als het *cordon* der kamerbel; eindelijk in de linkerhand vond men eenige haarlokken den moordenaar uit het hoofd gerukt, terwijl eene veel grootere hoeveelheid op den vloer gestrooid lag.

De justitie, welke om zes ure 's morgens ter plaatse was gekomen, heeft onmiddelijk opsporingen begonnen, en is tot twee uren 's nachts bezig geweest; het verschrikkelijk geheim, hetwelk dit drama omsluijert, schijnt welhaast te zullen worden opgeligt. De hertog *van Praslin*, echtgenoot der vermoorde, en twee dienstboden, zijn in het hotel verorderd en worden bewaard. Deze maatregelen zijn niet zonder ernstige redenen genomen: in het vertrek tusschen de slaapkamer van den hertog en de hertogin heeft men bloedplekken bemerkt; een knecht verklaart een der vensters van de kamer, waar de moord gepleegd is, te hebben zien openen door iemand van de gestalte en het voorkomen des hertogs; de kleederen van dezen laatsten waren met bloed bemorst en in de kamer zijner vrouw heeft men een zijner pistolen gevonden; de uitgerukte haarlokken zijn juist van dezelfde kleur en lengte als de zijne; eindelijk in zijne kamer zijn papieren en voorwerpen gevonden, welk versch verbrand waren.

Men verliest zich in gissingen omtrent de oorzaak dezer gruweldaad, in de zoo volkrijke straat Saint-Honoré, en in de nabuurschap van twee wachtposten gepleegd. De *Gazette des Tribunaux* verhaalt alleenlijk, dat er tusschen den hertog en zekere jufvrouw *de Luzy*, die zes jaren met het onderwijs zijner kinderen belast was geweest, schuldige betrekkingen bestonden, en de hertogin had die gouvernante over eene maand afgedankt; maar, opdat zij niet tot armoede zoude vervallen, haar eene lijfrente toegelegd. De hertog van *Choiseul-Praslin* is lid en sekretaris van de Kamer der Pairs. Zijne familie is maagschap van de edelste en magtigste geslachten van Frankrijk. Hij is klein van gestalte, kloek van lijf, trotsch van houding en zeer oploopend van aard. Zijne echtgenoot de hertogin is de eenige dochter van den maarschalk *Sebastiani*, die zich gisteren te Lyon bevond, reizende naar Corsica, en door eene telegrafische depêche de droeve tijding zal ontvangen.

— In dezelfde wijk waarin, en bijna op hetzelfde uur, waarop de moord van de hertogin *van Praslin* heeft plaats gehad, zijn vier boosdoeners, van messen en valsche sleutels voorzien, op het bovenste gedeelte van een groot huis geklommen. Eene keukenmeid, welke met haren man op de zesde verdieping te bed lag, zag hen langs het opengebleven venster door de goot loopen, en waarschuwde haren man, die sterk en moedig zijnde, de dieven vervolgde. Een hunner is langs de daken gevlugt. Een tweede heeft een misstap gedaan en is eerst op een balkon en van daar op de straat dood nedergevallen. Een derde is gevat, terwijl de vierde het ontkomen is.

— Men leest in de *Revue du Havre*:

Een jong scheikundige, die zich reeds door onderscheidene even nuttige als vernuftige uitvindingen heeft doen kennen, zal binnen kort, aan den mond der haven de proef nemen met een nieuw stelsel van boeijen, die in het vervolg aan de vaart bij nacht groote diensten zullen kunnen bewijzen. Deze uitvinding bestaat in een glazen bol met vier dikke wanden. Deze bol, die luchtdigt gesloten is, bevat eene chemische zamenstelling, welke des nachts een aanhoudend mat licht, even als dat der maan, geeft, welk licht een jaar voortduurt zonder dat het behoeft onderhouden te worden, en waarvan de prijs slechts op 1 fr. per boei komt te staan.

Men begrijpt al dadelijk hoevele voordeelen zoodanige uitvinding oplevert. De lichtende boeijen die op de zandplekken in de rivieren, op de klippen en aan de monden der zeehavens geplaatst worden, zullen voor de zeevarenden veilige wegwijzers worden en hun de gevaarlijke plaatsen doen mijden.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 21. Augustus. Onze uitgever, voor den regter-commissaris hier ter stede gedagvaard, ten einde inlichtingen te geven in de zaak van *Verploegh*, heeft, door ons daartoe in staat gesteld, de gevraagde inlichtingen gegeven. Wij hebben er nooit aan getwijfeld, dat onze onafhankelijke regterlijke magt, het hare zou doen, de waarheid aan het licht te brengen. Blijft zij, ondanks hare bemoeijingen verborgen, dan zal het voorzeker aan haar niet te wijten zijn. *(N. R. C.)*

— Volgens het weekblad *de Burger* zouden de ministers van binnen- en buitenlandsche zaken, de heeren *van Randwyck* en *de la Sarraz*, eerlang aftreden. In ons oog zou dit niet zoo veel te beteekenen hebben, als sommigen zich wel voorstellen, want 't zou slechts eene gedeeltelijke verandering van *personeel*, geene verandering van de verderfelijke *regeerwyze*, of de vernietiging van het noodlottig stelsel van behoud ten gevolge hebben. Wat zou het de natie toch baten, dat er wel mannen met nieuwe *namen* optraden, maar dat *geest* en *stelsel* dezelfde bleven? Wat zou men van een paar nieuwelingen kunnen hopen, hoe vrijzinnig hoe standvastig en volksgezind zij heden ook mogten zijn!

Vertooning van *de Graaf van Monto Christo*, te Rotterdam, 16. Augustus 1847.

—

Mijnheer de Redacteur!

Jongstleden Maandag, 16. dezer maand, mij te Rotterdam bevindende, bekroop mij de lust dien avond den schouwburg te bezoeken, waar ik in vroeger' tijd de Wattiers, Wards, Cruys, Snoeks, Hilverdinks, en later de Stoopendaals, Hoeds en hunne kunstgenooten heb zien schitteren en blinken, en er de voorstelling van een groot en uitgebreid tooneelstuk, *de Graaf van Monto Christo* genoemd, dat voor de eerste maal werd vertoond, te zien opvoeren. Ik ben met den roman van A. Dumas van dienzelfden naam, uit welken het stuk, in navolging van den hedendaagschen smaak, die het volmaaktste kenmerk van de uitputting der wezenlijke tooneelsujetten draagt, niet bekend, dewijl ik geen liefhebber *ben*, en ook nimmer beminnaar van romans ben geweest, inzonderheid niet van die der hedendaagsche Fransche school; een roman van 8 deelen groot, mijn hemel wie heeft daar tijd, lust of geduld voor? Wanneer men overigens de 8 deelen uitperst dan behoudt men naauwelijks 1 deel quintessens en deugdelijkheid en de rest is laf en zouteloos, dat noch leerzaam, noch interessant, maar daarentegen, voor den beminnaar van goede lectuur, vervelend en onverdragelijk is. Hoe hoog men de kunst om dergelijke romans te schrijven, ook moge opvijzelen.

De buitengewone, lange adem, die voor het zamenstellen van dergelijke kunstgedrochten, kunstgewrochten, wilde ik zeggen, wordt vereischt, bederft de eigenlijke letterkunde, het is wezenlijke broodschrijverij; aan eerzucht, kunstmin, aan den prikkel van vlijt en ijver, om tijdgenoot en nakomelingschap van nut te zijn, en den eerpalm der onsterfelijkheid te verwerven, en in geenen deele aan opzettelijk winstbejag, is de letterkunde, in alle tijden en eeuwen, hare klassieke schatten schuldig geweest. Ik lees dus deze werken nimmer en wanneer ik behoefte aan karakter-studie gevoel, dan zijn Knigge, La Bruyère, La Fontaine, Florian en anderen, ruim toereikend om in zulk eene behoefte te voorzien. Veelligt vergisten wij ons in Dumas; mogelijk maakt de schrijver der *Causes Celèbres* eene gunstige uitzondering op den algemeenen regel. Doch keeren wij tot het stuk, *de Graaf van Monto Christo* terug.

Morel, een vermogend scheepsreeder, rust een schip uit. Het komt behouden en rijk beladen, onder bevel van den stuurman Edmund Dantes, die de held des romans én ook die van het stuk is, terug; de kapitein overleed aan boord. Morel verheft den 18-jarigen stuurman tot kapitein, in plaats van den overledene, en deze verheffing, zoowel als het huwelijk van Dantes met de schoone Catalonische Mercédes, wekten over het algemeen den nijd en de afgunst op van den scheepsfactor Dacrange, van zekeren Mondego een Catalonisch visscher, die tevens smoorlijk of razend op Mercédes verliefd is, en welke nog een derde, zekere kleedermaker Caderousse genaamd, in eene soort van zamenzwering tegen Edmund weten te wikkelen. Dantes heeft op de terugreize het eiland Elba aangedaan; hij had een brief voor maarschalk Bertrand, waarmede hem de overledene kapitein belastte; hij sprak Napoleon en nam op zich een brief aan een voornaam personadje te Parijs te bezorgen. Zijn vijand, de factor Dacrange, die daarvan onderrigt schijnt, spant met den ijverzuchtigen Mondego en den snijder, de laatste nogthans tegen wil en dank, te zamen om Dantes te bederven. Door middel van een naamloozen brief wordt hij bij den procureur des konings (Lodewijk de 18e) als landverrader aangeklaagd; Edmund wordt, op zijn huwelijksdag, aan de zijde zijner bruid, aan die zijns ouden vaders, en te midden der feestgenooten, door de policie gegrepen en gevankelijk voor den substituut-procureur des konings gebragt; daar ondergaat hij een verhoor; hij staat op het punt zijne vrijheid te herkrijgen, doch de brief, welke hij van Elba voor Parijs had medegebragt, ligt op den tafel des regters; hij is, o ongelukkig toeval, aan zijn vader gerigt, die andere staatkundige gevoelens is toegedaan dan hij, en deze trouwlooze en meineedige regter besluit, na eenige oogenblikken weifelen, den brief te vernietigen en Dantes eene eeuwigdurende kerkerstraf te laten ondergaan; deze kerker is ten laatste in een fort op het eiland If; daar smacht hij 14 jaar; hij geraakt, door middel van doorgraving, in kennis, met een ander gevangene, de abt Faria genaamd, die hem het geheim toevertrouwd van een, sedert de tijden van paus Alexander de 6e, verborgen schat, in een grot op het eiland Monto Christo in de Middellandsche zee gelegen. Abt Faria, die van zijne beulen te vergeefs voor dezen schat zijne vrijheid trachtte te verkrijgen, bezwijkt in den kerker; de gevangenis bezit geen kerkhof, men naait de overledenen in zakken, hangt zwaarte aan dezelve en smijt ze van de rots in zee; Edmund, van deze wijze van begraven onbewust, kruipt in Faria's zak, hij wordt van rots tot rots gesleurd en zinkt op den bodem des oceaans; hij snijdt echter den zak, met een bij zich hebbend mes, open, bereikt de oppervlakte, zwemt tot hij een Genueesch vaartuig bereikt, dat hem opneemt en redt; nu ijlt hij naar Monto Christo, vindt den schat, maakt er zich meester van en keert met rijkdommen overladen naar Marseille terug. Daar legt hij, in priesterlijk gewaad vermomd, een bezoek af bij den verarmden en met zijne vrouw door wroeging verteerd wordende Caderousse; hij is toen reeds van den dood zijns vaders onderrigt. Caderousse, die zijn kleedermakers beroep met dat van herbergier heeft verwisseld, verhaalt aan Edmund het geheele zwarte weefsel, dat hem vroeger in het verderf stortte; Mercédes was met Mondego in den echt getreden, zij had een zoon. De Catalonische visscher, die te Parijs woonde, was tot den Generaalsrang opgeklommen, tot Kommandeur van het Legioen van Eer verheven en Pair van Frankrijk geworden. Zijn aartsvijand, de factor, was nu een der voornaamste en rijkste

als zij onder de vanen van eenen van Hall, Baud, de Jonge, van Son en Cie. gingen dienen? Men heeft het vroeger gezien met den zoo vrijzinnigen en moedigen volksvertegenwoordiger *Schimmelpenninck*, hoe hij in kwaad politiek gezelschap kwam, en staatkundig bedorven werd, hoe, na zijne in functie treding als minister, men op hem de methode heeft toegepast, met welke men in het Oosten de wilde olifanten pleegt te temmen, namelijk door hen tusschen twee oude gerentineerde tammen te plaatsen, die den aankomeling zoo lang met hunne trompen te regt wijzen, tot dat hij mat en gedwee is geworden, als een lam. Is die kuur met den heer *Schimmelpenninck* niet volkomen gelukt? Evenmin als men in den tammen olifant, die op den minsten wenk zijns drijvers volgt, den vrijen, onafhankelijken woudbewoner zou herkennen, — vond men in den heer *Schimmelpenninck-minister* eenig spoor terug van den heer *Schimmelpenninck-afgevaardigde*. — Gesteld, dat men *niet* een paar nieuwen van hetzelfde alleoi en dezelfde nature als de tegenwoordige ministers benoemde, maar een tweetal bekende voorstanders van vooruitgang en hervorming, zouden deze dan niet, wanneer zij den ministerzetel hadden ingenomen, aan dezelfde kuur onderworpen worden als de goede heer *Schimmelpenninck*, en niet even hetzelfde resultaat opleveren?

Zoo lang onze ministers niet *en corps* aftrekken, of gezamenlijk hun congé krijgen en een nieuw en *homogeen* ministerie, uitsluitend uit welgezinde, verlichte en vrijzinnige mannen bestaande, in hunne plaats gevormd wordt, zoo lang heeft het vaderland geene wezenlijke verbetering of verligting, geen redding te wachten, maar gaat het, daarentegen, zijnen ondergang onvermijdelijk te gemoet. (*Kal.*)

HARDERWIJK, den 21. Augustus. Den 23. Augustus zal van hier met scheepsgelegenheid naar Hellevoetsluis vertrekken, een detachement, sterk 25 manschappen, om den 27. daaraanvolgende aan boord van het schip *Prins Frederik Hendrik* geëmbarkeerd en naar West-Indië overgevoerd te worden.

LEEUWARDEN, den 21. Augustus. Op den 18. dezer heeft de groote hard-zeilpartij te Sneek plaats gehad, welke met regt den naam van een waar volksfeest kon dragen. De belangstelling immers in bovengemelde partij neemt van jaar tot jaar toe, en ook deze dag gaf daarvan de voldoendste blijken. Door het schoone weder uitgelokt, was de toevloed van vreemdelingen ontzettend groot; niet alleen merkte men onder dezelve vele ingezetenen van Leeuwarden op, maar ook van verder afgelegene plaatsen, terwijl tevens eene commissie van de Koninklijke Nederlandsche Yacht-club deze partij met hare tegenwoordigheid heeft vereerd.

Het aantal groote en kleine schepen, dat zich op de Sneeker Meer en de groote vaarwaters bevond, was buitengewoon groot en bedroeg ongeveer 1000, terwijl men voorts bij benadering kon aannemen dat pl. m. 15,000 menschen deze zeilpartij hebben bijgewoond.

Een getal van 45 vaartuigen, in vijf klassen verdeeld, hadden zich aangegeven om naar de uitgeloofde prijzen en premiën te dingen, Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden had eene kostbaren *Zilveren Bocaal*, tot prijs aangeboden, terwijl de overige prijzen en premiën vereerd zijn door de Koninklijke Nederlandsche Yacht-club, en van wege de directie der Hardzeilpartij te Sneek.

— Men leest in de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* van den 23. het volgende:

De stoomboot *l'Estafette*, welke tusschen deze stad en Duinkerken vaart, is te Havre binnengekomen met 199 landverhuizers, die aan boord van de *Charles Humberston* bestemd van Rotterdam naar New-York, in het begin dezer maand op de kust bij Calais schipbreuk hebben geleden. Die ongelukkigen zullen van Havre naar de plaats hunner bestemming vervoerd worden. Het schip is op de kust ter slooping verkocht voor 10,500 frs., doch een sterke N. O. wind heeft hetzelve stuk geslagen en men heeft linietroepen moeten doen aanrukken, om de menigte plunderaars te beteugelen.

INGEZONDEN STUKKEN.

Een ongeloofelijk iets, maar — dat toch waar is.

Zeker geacht burger alhier, kwam laatst op een vrij duisteren avond even buiten de deur, en ontwaarde tot zijne verbazing een leeuw, met het oor aan zijn venster geleund, luisterende naar hetgeen binnen gesproken werd.

Men kan wel nagaan dat de heer geweldig verschrok, doch hij behield zooverre zijne tegenwoordigheid van geest, dat het beest een geducht pak slaag opliep en huilend de vlugt nam.

Naar het schijnt moet deze leeuw zijn duister hol in onze stad hebben, en van nieuws kunnen leven, althans men hoort niet dat hij eenig vee of iets dergelijks rooft. Wij deelen dit mede, ten einde ieder op zijne hoede zij, want zulk een dier is erger dan het monster dat verleden jaar Noord-Holland ontrustte. — Wee den leeuw, zoo hij valt in de handen van

DOORN.

AARDENBURG, 20. Augustus 1847.

MENGELINGEN.

De heer VAN RANDWIJK heeft tot zijne verschooning op het gruwelijk verwijt der Tweede Kamer van zijne nalatigheid in het indienen der dringendst noodige wets-ontwerpen aangevoerd:

Hoe hij, nog zoo kortelings minister zijnde, nog geen tijd had gehad om meerdere rijp doordachte, en *bekookte* ontwerpen aan te bieden.

Hieruit moet volgen, dat de twee door Z. E. ingediende ontwerpen rijp doordacht en bekookt waren, althans naar zijn excellerend gevoelen.

De *toevallige-geboren zeven-kinderen-wet*, die *verworpen* werd, was alzoo *bekookt*. De wet op het stem- en kiesregt, reeds eenmaal ingetrokken, gewijzigd en herwijzigd was alzoo *bekookt*.

Wij branden van nieuwsgierigheid om eens een *onbekookt*, een *raauw* ontwerp van den heer VAN RANDWIJCK te zien.

Wat zal er dat potsierlijk uit moeten zien.

—

Raadgeving aan het schoone geslacht.

Een Amerikaan heeft eene uitvinding gedaan, ten dienste der gelaatstrekken van de dames, met de mededeeling waarvan wij onze lezeressen meenen te zullen verpligten;

« Indien, " zoo zegt hij, « eene dame, bij het ingaan eener salon, eene bevallige uitdrukking aan haar gelaat wenscht te geven, heeft zij slechts, even voor zij binnentreedt, uit te spreken *Besom*, en hare mond te houden in de plooi, die zij aanneemt bij de uitspraak van dat woord. Om een achtbaar en ernstig wezen te hebben, zal het woord *Brush* dezelfde dienst bewijzen. Naar hetzelfde systema geeft het woord *Flip* aan coquette vrouwtjes een snoeperig mondje. Het woord *Cabbage* ontsluit de lippen om aan gepaarlde tanden de gelegenheid te bieden van te schitteren.

Het middel is aardig gevonden; maar heeft toch een bedenkelijk bezwaar, dat na de woorden *Besom*, *Brush*, *Flip* of *Cabbage* te hebben gebezigd, alle verdere conversatie ten eenemale verboden is. Met dit al bevelen wij het vorenstaande middel alle dames aan, die zich met een interessant gelaat zouden wenschen te doen daguerreotyperen.

Stemmen uit Vondels graf.

TREURSPEL OP BLEISJES UITKNIJPEN ALS KAMERLID.

OPPOSITIE. *Wel*, BLEISJE! *je gaat op je lauwertjes leven?*
BLEISJE. *'k Heb altijd getracht*
Aan behoud en transactie de overwinning te geven,
En 'k oogstte toch niet,
Dan spot en verdriet.
OPP. *Arm* BLEISJE! *ge hebt dan uw roeping volbragt:*
Ik wensch u van harten een rustige nacht!

OPP. *Maar*, BLEISJE, *je kost nog zoo heerlijkjes knikken?*
B. *Dat heb ik getracht;*
'k Behaalde wat glorie met plooijen en likken,
En 'k heb toch, mijn vriend!
Slechts ondank verdiend.
OPP. *Arm* BLEISJE! *enz.*

OPP. *Maar* BLEISJE! *je kost toch ministertje worden?*
B. *Dat had ik verwacht:*
Maar ze aten met lepels, ik *likte de borden,*
En waren ze zat,
Ze lachten me wat.
OPP. *Arm* BLEISJE! *je hebt dan uw roeping volbragt:*
Ik wensch u van harten een rustige nacht!

—

DE NEDERLANDSCHE MAAGD SCHRIJFT OP BLEISJE'S GRAF:

Hier rust BLEISJE *van zijn werk!*
Buigt u, Nederland! ter aarde:
En, tot teeken van zijn waarde,
Plaatst een strooppot — op zijn zerk. (*Kal.*)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24. Augustus. Sedert den 21. dezer is alhier ter reede gekomen.

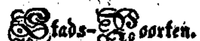
Voor Antwerpen bestemd:

Rochelle, J. Curtis, New-York, rijst; two Aride, W. Kael, Alexandrie, tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Catharine, R. Hardois, ballast, Oostzee.

MIDDELBURG, den 25. Augustus. Den 21. dezer is op de hoogte van Bevezier gepraaid het schip het Zeepaard, kapitein Giltjes, van deze stad naar Batavia.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

bankiers in de hoofdstad, daarbij baron, lid van het Legioen van Eer en volksvertegenwoordiger; terwijl de substituut-procureur des konings met het procureurs-ambt te Parijs was bekleed; allen waren rijk en vermogend, middelerwijl de reeder Morel, wiens zoon zich in de krijgsdienst had begeven, door bankroeten en schipbreuken, in verachterde omstandigheden verkeerde en, op het punt was, schande en oneer tot prooi te worden, weswege de betrekkingen zijns boekhouders, die Morels dochter tot vrouw verlangde, zich tegen dat huwelijk hadden verzet. Edmund vindt Caderousse minder schuldig, hij schenkt hem een diamant ter waarde van 50,000 fr. en verlaat, zonder zich bekend te maken, zijne herberg. Nu begeeft hij zich, als handels-agent vermomd, bij den inspecteur der gevangenissen, die de abt Faria vroeger in zijn kerker bezocht, neemt voor 200,000 fr. aan wissels over, welke deze heer op het wrakke handelshuis Morel bezit, en waarvan hij de dadelijke betaling eischt. Daar slaat hij de gevangenregisters na, leest zijne geschiedenis, vindt de pogingen beschreven die Morel vruchteloos tot zijne bevrijding heeft aangewend, en welke hem reeds vroeger door Caderousse waren medegedeeld, hij is onder de dooden opgeteekend. In hetzelfde gewaad vervoegt hij zich bij zijn voormaligen reeder Morel, bezorgt hem voor eene somma van bijna 300,000 francs, uitstel voor drie maanden; in zijne tegenwoordigheid ontvangt Morel den laatsten genadeslag der fortuin, de tijding namelijk dat zijn laatste schip, de Farao, vroeger door Edmund bestuurd, met de geheele lading is vergaan. Edmund laat hem een nieuw koopvaardijschip bouwen, zendt het hem rijk beladen uit de Indiën, laat zijne dochter met den boekhouder in het huwelijk treden, alles zonder zich bekend te maken. Hij gaat vervolgens de wijde wereld in, bezoekt de Turksche en Moorsche staten, keert terug, koopt in Italie Mercédes zoon van struikroovers los en bevrijdt hem van een gewissen dood. Met de wraak voor zijne vijanden in het gemoed, komt hij als graaf van Monte Christo te Parijs, weet in hunne huizen te dringen en in hunne kringen gemeenzaam en toegelaten te worden. Mercédes erkent dadelijk haren eersten minnaar; zij werd door Mondego misleid, zij zwijgt echter tot de ontknooping. Edmund Dantes weet de voormalige factor, nu de rijke bankier, baron en volksvertegenwoordiger in het naauw te brengen, te ruineren en misdadig te maken; hij vernedert Bonville, de procureur des konings, dien hij dwingt zijn post neder te leggen en zijne dochter aan Maximiliaan Morel uit te huwen, wiens vader overleden is, en die met zijne gade het ouderlijk huis verlaat, om zich met hunnen weldoener naar Italie te begeven; hij werpt gloeijende kolen op het hoofd zijns medeminnaars, zij belijden, onder den last der schaamte, misdaad en schuld, en voor Edmunds voeten krommen zij zich eindelijk neder om genade en erbarming; hij vergeeft en verlaat hen allen: Ziedaar, op eenige nuancen en episoden na, den geheelen en degelijken inhoud van het stuk.

Wij hebben noch onzen tijd noch ons geld beklaagd, daar wij het stuk goed, ziens- en aanbevelenswaardig vonden. Maar het is lang en te uitgebreid; de bedrijven van den kerker, en dat hetwelk in het huis van den inspecteur der gevangenissen speelt, die den abt Faria vroeger in zijne cel bezocht, konden weggelaten, en hetgeen daar in geschiedt, in zoo verre hetzelve niet reeds *is*- en nader *wordt* geëxposeerd, ter gelegener plaatse worden ingelascht. Dat lange wachten tusschen de bedrijven of tafereelen verveelt en beneemt de illusie; op tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijken loop der dingen en daadzakelijke onmogelijkheden, is men, in stukken van dien aard, niet meer gewoon acht te slaan. De dialogue is in de laatste bedrijven levendig, somwijlen krachtig, doch in de vroegere afdeelingen behelst zij geest noch kracht, zij laat niet eene enkele kernspreuk hooren, daar is geene enkele grein attisch zout in gestrooid; wij vonden haar nogthans zoo verregaand arm niet aan taal en uitdrukking, dan een aantal andere fransche zamenstellingen, ontneemt ze de acte en zij zullen volmaakte wiegezangen zijn, die vaak in stede van geestdrift opwekken, hoegenaamd geen indruk nalaten of nut en leering verbreiden. De Directie, men moet het haar ter eere zeggen, heeft vele zorgen aan het stuk besteed. Decoratief en costumes lieten niets te wenschen overig. De graaf de Monte Christo is niet op de leer des noodlots, het stokpaardje der hedendaagsche fransche schrijvers, gebouwd, maar zij speelt er toch eene voorname rol in. Het p[...] om alle voorname en hooge standen der maatschappij in een mi[...]dadig daglicht te stellen straalt maar al te duidelijk in hetzel[...] door, en wanneer Sue, onder anderen, in zijne Gedenkschriften, Hugo in Notre Dame, al hetgeen de zamenleving als onschend[...]baar, edel en verheven huldigt, aan de kaak van het misdrij[...] stellen, dan laat Alexander Dumas hier het eerwaardige hoof[...] van 's lands geregtigheid, met notabiliteiten, die bij het gen[...] van vorsten-gunst, nationale onderscheiding en schitterend e[...] betoon, ook een algemeen erkend vertrouwen bezitten, met [...] doornenkroon der schande op het hoofd, de wroeging in het har[...] en begane gruwelen op de lippen, voor een scheepsjongen m[...] fortuin, ter neder knielen, om genade en erbarmen te smeeke[...] die hij hun ter naauwernood, en onder harde voorwaarden, sch[...]ken wil. Wanneer der groote menigte schadelijke waarheden, ni[...] in denkbeeldige vormen, of in verwijderde gezigtspunten, ma[...] wel in de *tastbare wezenlykheid*, kunnen worden voorgesteld, dan gewis zijn het deze, die de standen der maatschappij teg[...] elkander verbitteren en de zaden van een schadelijk wantrou[...]wen strooijen; het is waar, de laatste Duitsche school levert [...] in menigte, even als thans de Fransche, maar de *modesque* [...] zeer verschillend.

De Acteurs speelden wel; de heer Directeur en mevr. va[...] Ollefen da Sylva hebben uitgemunt; wij vonden het orchest in vergelijking van vroegere jaren, verbeterd, maar te schel[...]kend; het nastuk, de Molenaarster van Marly, konden wij we[...]gens het gevorderde uur, niet blijven zien; men zegt dat he[...] zeer onbeduidend was.

KAPITEIN LE CRERQ.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.